

и др. Г. е възстановилъ (написалъ) на паметъ, и инструментиралъ увертюрата на „Князь Игоръ“ на Бородинъ.

Александръ Глазуновъ

на, а заедно съ Римски Корсаковъ сж довършили операта.

Глареанъ, Хайнрихъ — собствено — Heinrich, Loris — Glareanus — виденъ музикаленъ теоретикъ, род. 1488 въ Молисъ, (кантонъ Гларусъ — Швейцария), умр. 28 мартъ 1563 въ Фрайбургъ (Бавария), ученикъ на Йоханъ Кохлеусъ въ Кьолнъ по теория на музиката, после учителъ по математика въ Базелъ; после отива въ Парижъ, дето преподава философия въ основания отъ него „Възпитателенъ институтъ“, връща се наново въ Базелъ и, поради религиознитъ борби, се преселва въ Фрайбургъ. Тукъ той живѣе като ученъ съ многостранна образованостъ — до края на живота си. Най-главното негово музикално-теоретично съчинение е: „Dodecachordon“ (1547), въ което излага теорията на 12 стари църковни гласа (тонове), развитието на мензурната музика и пр.

Гласоводене се нарича въ музикалния зацъ ходътъ, вървежътъ на отделнитъ гласове. Правилното Г. изисква, щото гласоветъ да се движатъ гладко и течаще, като се избѣгватъ голѣми и неспѣвни интер-

вали. Съвършено Г. се получава, когато гласоветъ се движатъ въ секундови ходове. При Г. не трѣбва да се допушта забраненитъ паралелни движения (гл. т.) и напрѣчността. (гл. т.). Истинското Г. се отнася до тѣй нареченитъ действителни гласове. Въ клавирни композиции въ хомофоненъ стилъ, когато една мелодия се придружава отъ акорди, и въ оркестрови творби, когато отделни инструменти се явяватъ съвсемъ за кратко време и скоро изчезватъ — за едно истинско Г. не може да се говори. При строгитъ форми, дето броятъ на гласоветъ е строго опредѣленъ още отначало, изискванията за едно правилно Г. се съблюдаватъ най-точно.

Гласъ, лат. vox., ит. voce, фр. voix, англ. voice. 1) човѣшкиятъ, пѣещъ гласъ. 2) Отдѣлнитъ партии (части), които съставятъ една музикална творба. **Главни Г-ове** се наричатъ тия, чрезъ които се изразява сжщността на музикалната композиция; **второстепенни**, които служатъ за допълнение (на хармонията); **солови** — които иматъ специално назначение. **Внѣшни Г-ове** се наричатъ горния сопрановъ и басовия, **автърешни** (срѣдни) — теноровия и алтовия. Върху видоветъ човѣшки гласове: сопранъ, мецо-сопранъ, алтъ, теноръ, баритонъ и басъ, гл. на съответнитъ мѣста.

Глебовъ, Игоръ — псевдонимъ на Борисъ Владимировичъ Афанасиевъ, руски компонистъ и музикаленъ писателъ, род. 29 юли 1884 въ Петербургъ, училъ тамъ въ университета (философия и история) и въ консерваторията — при Римски-Корсаковъ и Лядовъ, корепетиторъ и после художественъ съветникъ въ Императорскитъ театри; следъ революцията — библиотекаръ (музикаленъ) на държавнитъ театри, и лекторъ въ Художествено-историческия институтъ, 1921 деканъ на музикално-историческия отдѣлъ при сжщия, отъ 1925 професоръ по история на музиката въ Ленинградската консерватория. Творби: оперитъ: „Пепелко“ и „Снѣжна княгиня“ — за деца, пантомимитъ: „Пие-ро и маскитъ“ и „Веселата Флорета“, балетитъ: „Дартъ на феитъ“ и „Бѣлата лилия“, две танцови сюити и др. Още съ първитъ си писателски трудове, излѣзли презъ 1914,